LUPUL

de Dan Marius

1.

Imaginea se schimba cu repeziciune pe măsură ce punctul roşu se deplasa cu repeziciune prin reprezentarea tridimensională a reliefului accidentat. Transmisia în timp real a mişcării unui obiect de la suprafaţa planetei prin intermediul sateliţilor de pe orbită, prima de acel gen, se dovedea a fi un real succes. Tehnicienii din staţia de urmărire de la sol se bucurară.

- Ce estimezi că este? întrebă cineva.

La nivelul solului totul era cufundat în întuneric, era imposibil să îşi dea seama cineva după amprenta termică furnizată de senzori ce fel de fiinţă urmăreau.

- Cu siguranţă este un animal. Probabil unul de pradă. Nu există altceva ce s-ar putea mişca atât de repede prin pădure, nici chiar roboţii noştri de cercetare.

- Vreau să trecem la următorul nivel de test: să îl capturăm.

- Am înţeles şefu', spuse inginerul şi se apucă să transmită câteva ordine echipelor din zona de urmărire.

La puţin timp după aceea două puncte galbene, elicopterele, îşi făcură apariţia pe hartă încadrând animalul:

- Şefu', e un lup.

- Singur?! Nu se poate, lupii vânează în haită.

- Ăsta e singur, şi se mişcă repede pentru un animal.

- Ştim asta. Misiunea voastră este să îl capturaţi.

Operaţiunea în sine a fost uşoară: aparatele de zbor au ghidat animalul spre un loc mai larg folosindu-se de ultrasunete, acea frecvenţă la care era vulnerabil, moment în care unul dintre cele două elicoptere a aruncat o plasă sonică iar animalul începu să se învârtă în cerc înnebunit de sunete. Strecurându-se printre coroanele copacilor, grupul de militari de elită a coborât din cel de-al doilea elicopter agăţaţi de frânghii, au găsit lupul zvârcolindu-se. A fost momentul în care cele două libelule de metal s-au îndepărtat pentru a le da libertate de mişcare.

- Domnule maior, am capturat un lup de toată frumuseţea, raportă unul dintre militari atunci când animalul a fost băgat în cuşcă, tranchilizat. Trimiteţi vehiculul de transport automat. E cel mai mare lup pe care l-am văzut vreodată, remarcă el după ce închise dispozitivul de comunicare cu baza.

- De parcă ai mai văzut vreodată un lup, comentă un coleg de-al lui, ironic.

- Am văzut lupi, dar numai la emisiunile documentare de pe rețea. Niciodată pe viu.

- Nici nu aveai cum, lupii sunt o specie pe cale de dispariție.

- Totuşi parcă erau mult mai mici. Şi parcă vânează în haite…

- Cu siguranță că încă vânează în haite: "prietenii" lui sunt pe cale să ajungă aici, raportă unul dintre militari, cel răspunzător de radarul termic aparținând echipei. E timpul să ne retragem.

- Corect: nu putem deschide focul asupra lupilor, sunt protejați de lege şi nici măcar noi nu-i putem atinge.

- Unde-i aparatul de transport? întrebă cineva uitându-se printre copaci în direcția din care ar trebui să se apropie.

- Care-i timpul estimat al sosirii?

- Al lupilor este 6 minute, al transportatorului cam tot aşa.

Comandantul grupei se uită spre doi dintre subordonații săi:

- Baraj de foc, le spuse.

Cei doi s-au despărțit de grup şi, după numai câteva secunde, tufişurile din jurul lor ardeau cu flăcări suficient de mari pentru a fi reperate în spectrul vizibil al luminii de către satelitul de pe orbită.

- Ce naiba faceți acolo?! se miră cineva de la bază. Incendiați pădurea?!

- Ne protejăm de lupi, sosi răspunsul. Când ajunge transportorul ăla blestemat?

- Încă puțin, aproape 4 minute.

- La ce aveți nevoie de lup?

- E doar un test de performanță al echipamentelor.

- E ilegal capturarea sau uciderea unui asemenea animal, sper că ştiți asta.

- Ştim. O să-l eliberăm peste câteva zile, după ce testele vor fi complete.

- Am înțeles.

2.

- Asta a fost tot, sfârşitul transmisiei de la sol, spuse bărbatul şi stinse monitorul cu ajutorul unei telecomenzi. La puțin timp după aceea semnalele au dispărut fără urmă, iar elicopterele au găsit în zonă doar urmele paşilor unui număr destul de mare de ființe într-o zonă restrînsă şi cunoscută deja, sau cel puțin aşa păreau să indice fotografiile luate din aer.

Imaginile tridimensionale ale operatorului dispărură lăsând loc reprezentării din fundal a zonei receptată de sateliți. Mulțimea de puncte roşii ale ființelor vii dispărură atunci când focul se înteți brusc la o pală de

vânt mai puternică, iar elicopterele din apropiere nu reuşiră să descopere nimic altceva decât transportorul computerizat trimis să ridice lupul.

Cei câțiva bărbați adunați în jurul mesei îl urmăreau cu atenție pe tehnicianul ce le explica detaliile ultimei misiuni, fusese sub conducerea lui şi le cunoştea cel mai bine. Doar unul dintre cei de la masă conducea însă discuțiile, trimisul Cartierului General pentru ancheta ce se derula în legătură cu dezastrul misiunii în cauză:

- Ce s-a întâmplat cu animalul?

- Transportorul automat l-a preluat în conformitate cu parametrii programului său, totul a fost normal din acest punct de vedere. Acum e pe spația spațială a armatei. Închis. Ne gândeam să îl eliberăm în următoarele ore, dar acum că echipa a dispărut nu ştim dacă este o idee atât de bună. S-ar putea să fie cheia dispariției lor.

- Şi totuşi, de ce ați capturat tocmai un lup?

- Exercițiul era unul dintr-o serie întreagă de teste a echipamentelor care urmează să ne permită capturarea unui individ folosind urmărirea în timp real prin intermediul sateliților şi transportul lui într-o zonă izolată în care să nu mai fie nici un pericol pentru cei din jur unde să îl putem interoga în linişte. De exemplu stația spațială. Lupul s-a nimerit să fie în unul din arealele pe care le monitorizam pentru a elimina intervențiile braconierilor.

- Trebuie deci să înțeleg că l-ați ales la întâmplare…

- Corect, însă putea să fie orice altceva, animal sau chiar persoană. Oricum nu ne puteam da seama de natura sa doar după amprenta termică.

- Vreau să îl aduceți aici, la sol.

- Cum?!

- Ai auzit. Vreau să fie adus la sol cât mai repede.

- Dar este împotriva tuturor regulamentelor!!

- Este totuşi un ordin direct, soldat, iar nesupunerea lui înseamnă închisoare. Chiar trebuie să treci prin acuzațiile şi procesul la Curtea Marțială pentru aşa ceva?

Specialistul avea gradul de maior, de aceea nu a înghițit apelativul de soldat prea bine. Însă nu putea face absolut nimic împotriva unui colonel, nimic altceva decât să se supună ordinului. Aşa că se conectă la computer şi începu să prelucreze informațiile primite de la IA-ul stației spațială.

- Domnule, spuse el, sunt probleme pe stație.

- Deja?! Ce probleme?

- Se pare că cineva a intrat neautorizat în incinta stației spațiale şi a accesat unul dintre terminalele din interior.

- Ce fel de terminal?

- Un terminal informatic. Dar este imposibil! Nu s-a înregistrat nici o cursă de persoane spre stația spațială în ultimele zile! Şi este imposibil să se fi dus până acolo cu o cursă ilegală, ar fi fost distruşi cu mult înainte de a depăşi limitele exterioare ale atmosferei terestre.

- Dacă nu mă înşel singurele curse care au urcat spre stația noastră spațială sunt cele utilitare, spuse colonelul. Toate controlate de IA-ul local de acolo, de pe orbită.

Maiorul consideră remarca superiorului său ierarhic drept o invitație de a verifica informația:

- Aveți dreptate, domnule, spuse el, toate cursele înregistrate spre stația spațială sunt destinate doar întreținerii şi aprovizionării. Şi cea a transportului animalului.

- Asta înseamnă că sabotorul s-a strecurat pe transportor odată cu lupul. Probabil tot el este vinovat de dispariția oamenilor noştri de la sol.

- Deci acum din intrus a devenit sabotor, mormăi subordonatul. Oare ce va urma?

Însă imediat după aceea şi-a regretat amarnic spusele, de parcă ele ar fi fost vinovate de ceea ce s-a întâmplat în continuare: rapoarte de avarie se revărsară asupra terminalului să venind de sus, de la IA-ul de pe orbită. Se părea că problemele s-au propagat în mai multe puncte deodată pentru ca totul să se transforme într-o sferă incandescentă de foc care se prelungi spre planetă atunci când stația spațială ieşi de pe orbită şi arse în atmosferă, în următoarea jumătate de oră. Doar câteva capsule de salvare pline cu personalul uman de pe stație reuşiră să se depărteze de monstrul de metal înainte de a fi prea târziu, au fost urmărite până la sol de către militari iar conținutul lor recuperat după aceea.

3.

- Ascultă, şefu', chiar trebuia să distrugi o întreagă stație spațială?!

Grupul de soldați înconjuraseră naveta aterizată în mijlocul pădurii cu mai mult de un sfert de oră înainte, dar înaintaseră cu greutate până la aceasta din cauza tufişurilor şi a crengilor rupte la aterizare. Înăuntru era o singură persoană, un bărbat gol pe care unul dintre noii sosiți tocmai îl apelase într-un mod foarte straniu pentru un militar.

- Au observat transformarea mea înapoi în om, murmură acesta. Ştiți prea bine că identitatea noastră este un secret care se merită păstrat cu orice preț. Vârcolacii au existat vreme de milenii menținând acest secret cu sânge, sângele tuturor celor care au reuşit să afle câte ceva despre noi. Cum de-ați ştiut unde să mă găsiți?

- Am furat hainele soldaților care te-au capturat ieri noapte după aia Scam s-a dat drept colonel în Armata Planetară. I-am aburit rău de tot.

Râsetele oamenilor se auziră cu putere în tot luminişul chiar şi după ce s-au transformat înapoi în lupi. Reunită din nou, haita îşi continuă ceea ce fusese întreruptă atât de brutal cu numai câteva ore în urmă:

incursiunea-vânătoare pe care o făceau de-a lungul şi de-a latul continentului la fiecare 4 săptămâni, în cele trei nopți cu lună plină.

- Măcar am reuşit să distrugem un instrument periculos ce putea atenta la libertatea noastră, murmură masculul alfa. Felicitări, băieți, adăugă el deşi haita nu era compusă numai din masculi... dar în veselia generală nimeni nu se simți ofensat.

25-29 august 2004